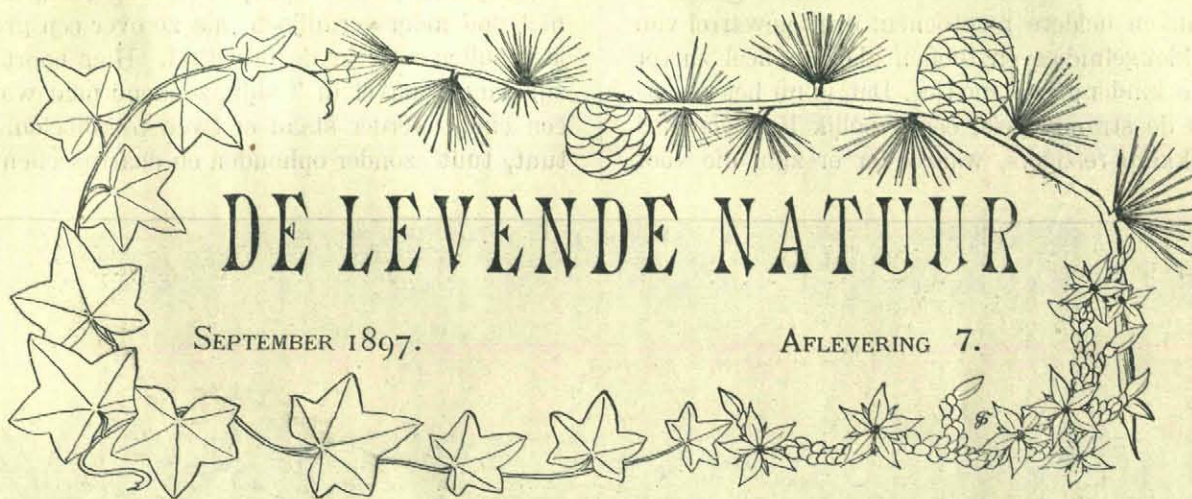

REDACTIE:

E. HEIMANS, J. JASPERS JR. EN JAC. P. THIJSSE.

Adres van de Redactie:

JAC. P. THIJSSE, BREDERODESTRAAT 1, AMSTERDAM.

UITGAVE VAN:

W. VERSLUYS TE AMSTERDAM.

Prijs per jaar f 3.60.

Een tocht met de „Pijlstaart.”

Er woei een frissche westenwind en de zee stond tamelijk hol, maar ons kleine vletje, zoo licht als een kurk, wipte tegen de golven op of gleed er bij neer, zonder één druppel water over te krijgen. Alleen als de roeiriem onverwacht tegen een golftop aankitste, stoof een stortbui van schuimend zeewater op; maar wat hindert dat op een zomeravond na een lange, heete Juli-dag? En dan was 't nog meestal Diaan, die de volle laag kreeg, zeer tot zijn misnoegen, al was hij nog zoo'n gewillige waterhond. Met korte, driftige beweginkjes schudde hij de zilte droppels uit zijn bruine vacht, zacht morrend alsof hij zeggen wou: „Wanneer ik op mijn voorplechtje zit, dan wil ik ook droog blijven, anders zwem ik net zoo lief met de schuit mee.” En hij maakte al aanstalten om overboord te wippen. Maar Steenhuizen, die van 't achterbankje een wakend oog over alles hield, riep hem tot de orde.

Dan was 't weer „rechts houden,” „links een beetje sterker,” „nog wat meer oproeien naar links.” Want onze vlet voert geen roer en ik had in dat woelige water zooveel moeite, om mijn riemen behoorlijk tegelijk en evenver in 't water te krijgen, dat ik niet uitkijken kon, om richting te houden. Steenhuizen commandeerde daarom links of rechts en vlocht er

af en toe eens een vermaning tusschen, als de wind ons ranke bootje wat te ver uit de koers dreef.

Verscheiden hommels maakten de reis met ons in dezelfde richting. Het was een vreemd gezicht, die vrienden van honig en bloemen zoo over de zilte, leege, woelige zee te zien heengonzen. Ze hielden beter richting dan ik en schoten veel sneller op. Er waren er ook, die in tegenovergestelde richting vlogen; één kwam er een oogenblikje op onze schuit uitrusten; zijn achterpooten zaten vol gouden stuifmeel.

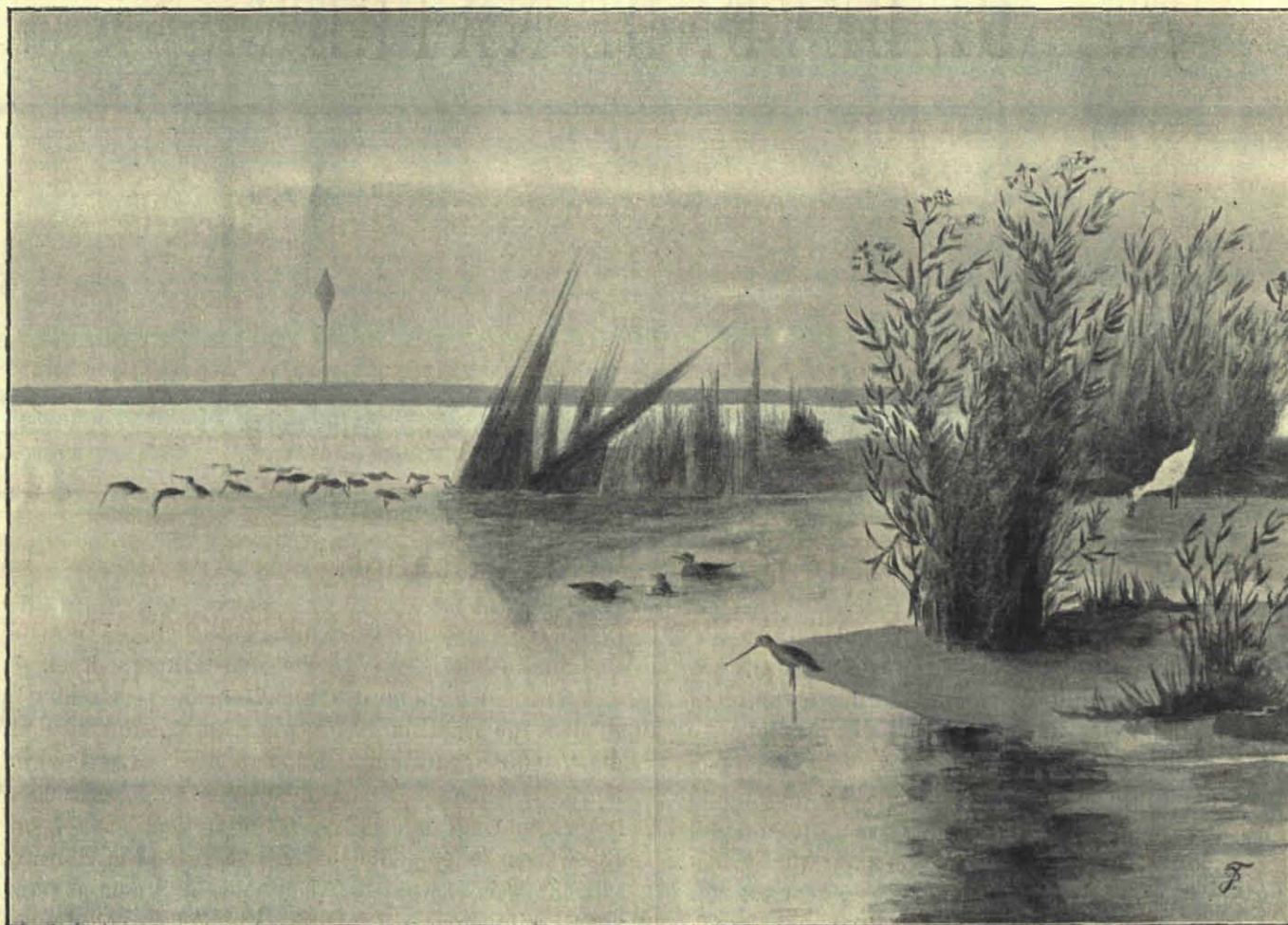
Langzamerhand bedaarde de golfslag; we kwamen in de luwte van de bazaltdijk, die zich hier anderhalve kilometer ver in zee uitstrekt, en in vereeniging met nog een andere dam een driehoekig stuk van de zee afsnijdt, waarin met groote zwarte modderpompen al de bagger van het Noordzeekanaal wordt uitgestort.

Nu zijn we nog maar een meter of vijftig van de dijk af. Het golfgeruisch, dat toch al verzwakt is, wordt nu geheel overstemd door een mengeling van allerlei geluid. Flugge vogeltjes trippelen langs de voet van de dijk, en boven op de kruin staan er vijf, zes, een heel dozijn; je zou zeggen schildwachten van 't groote leger, dat daar achter de dam zijn

kwartieren heeft. Want daar, waar op 't weeke slijk duizenden bij duizenden zultplanten hun wuivende pluimen van blauwe madeliefjes hoog in de lucht verheffen, wemelt en krioelt het van allerlei watergevoelte, voor ons nog onzichtbaar, maar zijn tegenwoordigheid verradend door allerlei geluiden. Daar klinken heldere roeptoonen, druk gewarrel van allerlei klokgeluidjes en toonen als van heel zuiver gestemde kinder-glas-piano'tjes. Dat is nu het herfst-lied van de strandvogels, een vroolijk lied, een lied van wakkere reizigers, waaronder er zijn, die voor

voorposten van daareven schijnen niet gealameerd te hebben, want een heele troep tureluurs tippelt zonder de minste ongerustheid een vijftien meter van ons af over de zwarte, weeke slijkgrond.

't Is een alleraardigst gezicht. 't Zijn nog jonge vogels; hun pooten zijn paarsachtig rood, nog lang niet zoo mooi vermiljoen, als ze over een groot half jaar zullen zijn, in de broedtijd. Hier boort er een zijn lange snavel in 't slijk, zoekend naar wormpjes, een eindje verder staan er twee te kibbelen. „Tuut, tuut, tuut” zonder ophouden en daartusschen komen

Aan de Zuiderzee.

eenige weken nog rondvlogen boven de Noordpool.

Als we dichterbij komen, verdwijnen de „strandjes” van de dijkrand en van de kruin. Maar dat gaat heel stil en geleidelijk, want wij naderen behoedzaam, zonder veel vertoon van riemslagen en Diaan houdt zich gelukkig ook heel rustig.

De vlet schuift langs de weeke grond en dan over puntige bazaltkeien. We zijn aangekomen. Voorzichtig sluipen we uit de schuit, en na Diaan goed op 't hart gedrukt te hebben, dat hij achter moet blijven, gaan wij plat tegen de bazalthelling aan liggen en werken ons heel langzaam naar boven, totdat we juist over de dijk heen kunnen zien. De teruggetrokken

dan wat blazende, katachtige geluidjes, terwijl ze hun vleugels met een houderig, automatisch gebaar wijd uitspreiden en hoog opheffen, zoodat de witte onderdekveeren helder opflikkeren in de lage avondzon. Maar tot vechten komt 't niet.

De heele driehoek is vol vogels. Ginds, tegen de donkere schaduwvlakte van een groot zultebosch is een groote helderwitte plek. Kleinere witte plekje dansen daarvóór in 't water; 't zijn honderden meeuwen en sterntjes. Donkerder stippen dobberen hier en daar op 't water; 't zijn eenden, en Steenhuizen en ik maken elkander ongelukkig met ernaar te gissen, wat voor soorten 't kunnen zijn. Want

we kunnen ze toch nooit krijgen. Bergeenden zijn er ook.

„Snirrit, snirrit” klinkt het boven ons en nu is 't uit met kijken. De sterntjes hebben ons in het oog gekregen; er zweven er al een stuk of zes boven ons en met akelig schreeuwen waarschuwen ze de andere vogels.

„Tuut” roept een tureluur, en de heele bende scheert weg over 't water; eerst hangen de roode pootjes; maar na een paar vleugelslagen, zijn ze stijf achterwaarts gestrekt. En nu blijkt het, wat een menigte vogels we nog niet eens gezien hadden. Van rechts en links komen ze te voorschijn, achter elk zulteboschje zat een troepje tureluurs en alle vliegen nu in duizelingwekkende vaart naar een andere slijktong met zulte begroeid, een paar honderd meter verder.

Nu kunnen we gerust overeind gaan staan. Hier en daar vliegt nog een vogel op, die achtergebleven was en de brutale sterntjes blijven nog maar altijd boven ons heen en weer zweven. Ook stellen ze heel veel belang in Diaan. Anders zijn er veertig meter in 't ronde geen vogels te bespeuren. Maar verderop wemelt het, vooral een halve kilometer van ons vandaan.

Daar had in 't vorig jaar een strooper of een broodjager zich van riet en rijshout een ruwe eendenhut gebouwd op een plekje, waar wat schelpzand aan 't weeke slib eenige stevigheid verschaft. Maar op de lange duur is ook de bodem daar gaan werken en 't rieten gebouw halverwege weggezakt. Weer en wind hebben de horden en rietmatten verscheurd en verschoven en een ruïne geschapen, die al het schilderachtige en weemoedige bezit, dat steeds eigen is aan de plaatsen, waar een mensch goed of kwaad gewerkt heeft, maar die hij door hogere machten daartoe gedwongen, heeft moeten verlaten.

Onbekommerd loopen nu honderden vogels rond, waar vroeger de doodende vuurstraal hen belaagde, alsof zij wisten, dat ze thans daar veiliger zijn dan ergens anders.

„Daar zijn wulpen en grutto's bij” zegt Steenhuizen, maar ze zijn niet te genaken. Weet je, wat je doen moest? Roei jij met de vlet daarheen, dan komt er wat leven in de brouwerij. Ik verschuil me hier in de zulte en als er dan komen overvliegen, dan kan ik licht zien, of er voor ons wat bij is. We moeten wat jong goed zien te krijgen voor de verzameling van jongen van vogels. Als je dan over een uur hier bent, zal ik zorgen, dat je wat te teekenen hebt.”

Zoo gezegd, zoo gedaan. Ik stap in de vlet en roei het lichte schuitje een paar honderd meter de dijk langs naar een plek, waar een breede opening gelaten is, waardoor 't water ongehinderd in en uit kan stroomen.

't Is vloed. Bruisend stroomt het zeewater de driehoek in, tusschen de puntige bazaltblokken door, die zwart en glimmend boven 't witte, dansende schuim uitsteken. Daar mag ik de bodem van onze „Pijlstaart” niet aan wagen; die heeft toch al genoeg te verduren. Er zit niets anders op, dan zelf in 't water te gaan staan en dan 't ranke vaartuigje over de rotsblokken heen te tillen. In een paar minuten is de „stroomsnelte” gelukkig gepasseerd en nu laat ik mij door de strooming meevoeren, diep de driehoek in, tot voorbij de verzonken eendenhut.

Dan breng ik met een paar riemslagen de boot buiten de strooming en dan drijft de westenwind geholpen door een soort van tegenstroom mij langzaam weer terug naar de plek, waar Steenhuizen bezig is. Af en toe dreunt daar een geweerschot, maar 't is nog heel in de verte.

Ik ben achterin gaan zitten op mijn plantenbus, die op de bodem van de vlet ligt, de bodem zelf is te nat, want de nieuwe schuit lekt nog een beetje. Of de vogels mijn grijze pet zien, weet ik niet, maar in alle geval zijn ze er niet bang voor, want eerst als „de Pijlstaart” vlak bij hen is, vliegen ze weg.

Op iedere landtong, achter elke zultestruik staan een of meer waders gegroepeerd tot allerliefste tooneeltjes uit de vogelwereld.

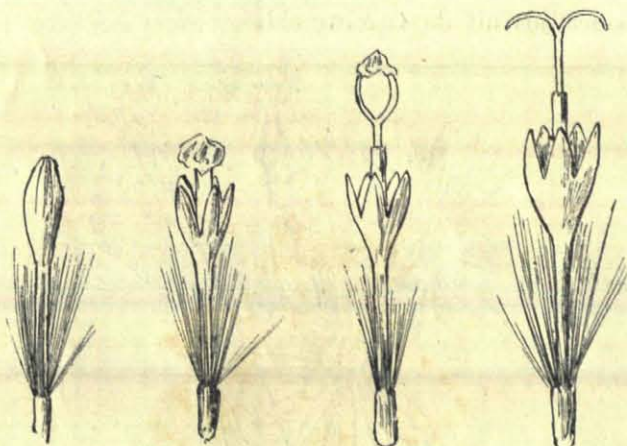
Zulte (Aster Tripolium).

Bij de eendenhut staan over de honderd wulpen en grutto's „tot aan de knieën” in 't water. Sommige scharrelen vol drift in de weeke modder; anderen staan rechtop, met de kop in de nek en kijken over de watervlakte heen. 't Zijn groote, sterke vogels, de westewind blaast hun in de veeren. Daar zien ze hoog in de lucht een troep van hun krom

snavelige natuurgenoeten. „Toe...wiet, toe...wiet.” roept er een in 't water, „toe...wiet” antwoorden ze uit de lucht en met een breede zwaai strijken ze neer, om ook bij de hut te belanden. Maar een heeft er in de boot gekeken; hij roept „Oeloje, oeloje” en nu vliegt de heele bende, de oude waders en de nieuwe aankomelingen onder luid gejoel op. Ze zwaaien hoog de lucht in en strijken een kilometer verder eerst neer. Er komt leven in de brouwerij.

Weer een eindje verder staat een lepelaar te visschen met zijn breede zwarte snavel, en terwijl ik naar hem kijk, komen er nog drie aanvliegen. Ik zie meer lepelaars dan ooievaars bij Amsterdam. Deze komen ook stellig weer uit het Naardermeer; 't is maar twaalf kilometer hier vandaan, vijf minuten vliegens achter dat groote vierkante Muider slot, dat daar ginds in 't Oosten rossig opblinkt in de avondzon.

Zacht schuifelt de bodem van „de Pijlstaart” over het slib, nog een rukje, nog een tikje en nu ligt de schuit stil, gestrand op een slijkbank, begroeid met Zulte. Ook niet erg. Wat is er tegen, om hier een kwartiertje te blijven liggen?

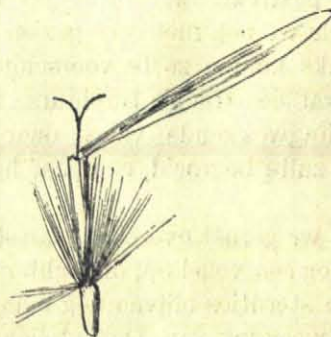

Vier ontwikkelingsstadiën van een schijfbloempje van Zulte (*Aster Tripolium*).

Ha, wat heeft die Zulte hier een leventje. Meer dan twee meter hoog zijn de struiken opgeschoten en waar de groen met roode stengels uit de grond komen, zijn ze wel drie duim in doorsnee. En wat een vertakking en wat een bloemen! Millioenen en millioenen. Een zee van goud en amethyst, zoover 't oog maar reiken kan. En daarover golft een zware damp van zoete honiggeur, waarin legioenen van hommels en bijen omzwerven. De Zulte druipt van honing! Aan 't strand en op de zilte gronden is in 't najaar op zijn minst evenveel honig te krijgen als op roode heide.

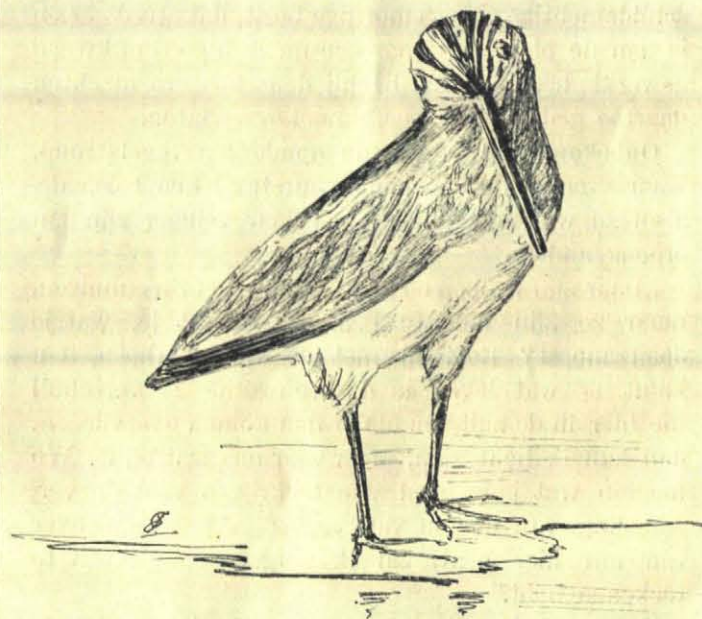
Iedere zultebloem bestaat uit een twintigtal honigpotten, die ieder op zich zelf weer bloemen zijn; mooie goudgele kelkjes met de rand netjes in vijf punten uitgeknipt. Daarbinnen zitten meeldra-

den en een stamper. Kijk; de stamper schuift het stuifmeel uit de meeldraden naar buiten, het ligt als een geel pakje meel boven aan de uitgang van de buis, die door de helmknoppen gevormd wordt. De stamper blijft doorgroeien en wil nu ook zijn beide stempels ontplooiën, maar dat kan niet, zoolang het stuifmeel nog niet is weggehaald. Kijk die bij daar druk aan 't pakken zijn! Hij pluist een heel pakje stuifmeel netjes af en plakt het aan zijn achterbeenen.

Randbloempje van Zulte.

Nu kunnen de stempels pas opengaan; stuifmeel uit een andere bloem zal er op belanden en 't vruchtbeginsel, dat ge onder 't kelkje makkelijk vinden kunt, zich doen ontwikkelen tot een vrucht met een enkel zaadje. Als dat gebeurt, verwelkt het kleine bloempje; dan wordt het in plaats van dof goudgeel, eerst glanzig bruin en 't is niet met woorden te zeggen hoe rijk en warm 't hartje van zoo'n zultebloem er dan uit ziet. En om dat warme hartje straalt dan altijd nog de krans van de kristallen, amethystkleurige randbloempjes, waarin al-

Bokje (*Limnocryptes gallinula*, L.).

leen 't dubbele stempeltje geel is. Meeldraden hebben die randbloempjes niet.

't Is aardig om te zien, hoe de bijen en hommels

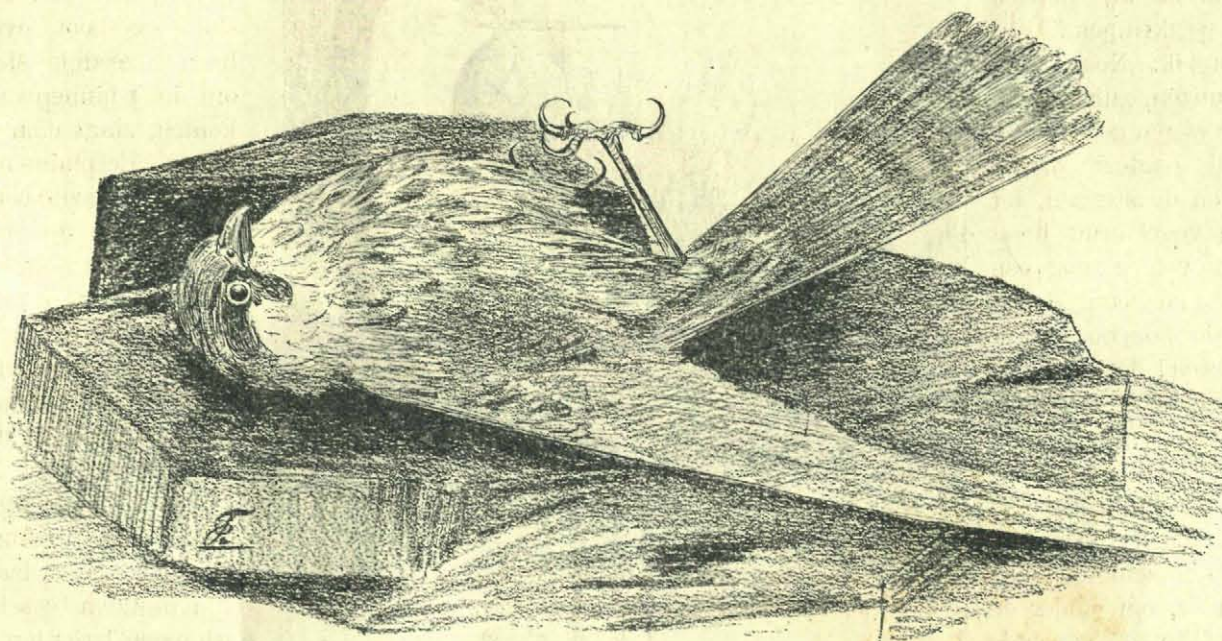
zwaarbeladen van die zultebloempjes naar honk vliegen. 't Meerendeel gaat naar 't Oosten over de groote zee en van 't Oosten komen, nu 't avond wordt, steeds talrijker drommen vogels aanzetten, om hier van nacht in de driehoek hun voedsel te zoeken. Hoe later 't wordt, hoe meer wulpen er komen.

Ja, al die strandvogels hebben hun vaste uren. De tureluurs komen 't eerst, dan de kemphaantjes en de grutto's, vervolgens de kleine wulpen en eindelijk de groote. Nu is 't nog grutto-tijd. Daar komt een heele troep aanvliegen, heel, heel hoog: drie gelederen elk wel van honderd stuks. 't Gaat met ontzettende snelheid, nog een paar seconden en ze zijn de driehoek voorbij, en ver achter Schellingwoude in Waterland zullen ze neerstrijken. Neen, juist boven de driehoek houden zij opeens hun vaart in en bijna loodrecht vallen ze van een

niet en hij kijkt me aan met zoo'n komische draai van zijn kop en zoo'n gekke uitdrukking om zijn groote oogen, dat ik in mijn eentje hardop moet moet lachen. Nu is ons bokje (*Limnocryptes galinula*, L.) in zijn fatsoen getast en met een paar snelle zigzagzwaaien is hij uit 't gezicht verdwenen.

Ik roei weer voort, altijd uitziend naar rechts, naar de slibrand met zulte. Sterntjes zweven boven de boot en links over 't water klinken allerlei geluiden van vliegende vogeltroepen: tureluurs, strandjes en grutto's en wulpen.

Een groote witte vogel, met zwart op kop en vlerken, slaat met zijn opwaarts gekromde snavel in 't water heen en weer, 't is een kluit (*Recurvirostra avocetta*) aan 't krabbetjes vangen. Aan de Zuiderzee wordt een kluit voor een groote zeldzaamheid gehouden, maar ze komen er dikwijls genoeg.

Boomvalk (*Falco subbuteo*, L.).

hoogte van wel tweehonderd meter naar beneden, eerst 't voorste gelid, dan het tweede, eindelijk 't derde.

Op twintig meter van 't watervlak houdt die vallende beweging weer op en met een prachtige flankzwaai komen ze alle neer, vlak bij de oude eendenhut. 't Is waarlijk een grootsch schouwspel; een cascade van vogels!

Hallo! roept Steenhuizen in de verte. Hij heeft zeker iets bijzonders. Ik wurm de Pijlstaart uit 't slib en roei zoo vlug mogelijk weg. Maar een eindje verder laat ik de riemen weer rusten, want daar staat op een landpunt de allerpotsierlijkste van onze moerasvogels. Net een Fransche dansmeester uit de oude tijd. 't Is een vogeltje, niet groter dan een spreek, maar hoger op de pooten en met een onhandig lange snavel. Over zijn schedel en rug loopen zwarte en groene en gele lengtestrepen, een echt harlekijnsjakje. Aan wegvliegen denkt hij

„Ben je daar eindelijk,” zegt Steenhuizen, als de Pijlstaart bij de bazaltdijk aankomt, „kijk eens op de dijk bij 't witte paaltje, daar ligt wat voor je, om te teekenen.”

't Is een boomvalk (*Falco subbuteo* L.), vleugellam geschoten; hij ligt op zijn rug op 't zwarte bazalt en kijkt woest in 't rond. Ik wil hem in de hand nemen, om de mooie wit met zwarte vlektekening op zijn keel en borst en 't prachtig bruinrood met zwart van zijn dijgevederte van nabij te bezien, maar dat bekomt me slecht. Met een wilde greep slaat hij zijn klauwen in mijn vingers, een van zijn achterteenen verdwijnt geheel in mijn duim, terwijl hij zijn puntige bovensnavel diep inboort in 't weeke van de wijsvinger.

't Is niet om uit te houden. Ik wil hem afschudden, maar hij houdt vast als een klit, met ijzeren greep. Wee 't arme vogeltje, dat hij zoo te pakken

heeft. Wie weet hoeveel slachtoffers hij vandaag al gemaakt heeft; de trektijd levert hem overvloedige buit. Hij is te zeer gewond, om te kunnen blijven leven, met een fiksche kneep onder zijn vleugels is 't vonnis geheel over hem voltrokken. Wat een spieren heeft die vogel aan borst en dijen; 't is één en al kracht!

Intusschen inspecteert Steenhuizen de andere vogels, die hij geschoten heeft, want 't wordt tijd, om naar huis te gaan. Opeens roept hij; „ik mis vogels, er zijn er weg, wel een stuk of drie! Hoe is dat mogelijk?”

Dra is 't raadsel opgelost. Een poot steekt nog naar buiten uit de holen tusschen de bazaltblokken. „Zou hij hebben willen wegkruipen?” veronderstel ik. „Nee,” zegt Steenhuizen, „niet mogelijk, ze waren goed dood.” En hij peutert driftig tusschen de steenen, tot hij de vogel eruit heeft en nu volgen nog een tweede en een derde. Maar de koppen zijn er afgevreten! Bunsings of ratten hebben hier huisgehouden. „Een jager heeft altijd klaploopers,” zegt Steenhuizen, „ik denk, dat die boomvalk ook op 't schieten afgekomen is, om onder de verschrikte of gewonde vogels zijn slag te slaan.”

Terwijl hij bezig is, zijn laarzen af te spoelen en zijn boeltje bijeen te zoeken, roei ik de Pijlstaart naar de lage plek in de dijk, waar de boot 't gemakkelijkst over te dragen is. De lucht is nu vol vogels. Telkens komen dichte drommen wulpen en grutto's over, langs 't water scheren talrijke groepen klein goed.

Dicht bij een zulte-boschje klinkt een liefelijk gezang. Roepen is voor die snelle opeenvolging van trillertjes en kloketonen het goede woord niet. 't Is een prachtig slank vogeltje: grijs van boven, wit aan de onderzijde; in vorm herinnerend aan de tureluur, maar ranker en iets kleiner: de boschrutter (*Rhyacophilus Glareola* L.).

Van alle kanten klinkt 't gezang en ik zie in 't halfdonker de lichte gestalten nader trippelen, 't

wordt een troepje van wel een dozijn. Nu vliegt de voorzanger op, recht omhoog, de andere volgen en zingend en fluitend verdwijnen ze, koers houdend naar 't avondrood, dat achter 't groote stoomgemaal van Schellingwoude en de groenwitte electrische lichtbollen van de Handelskade de westelijke hemel kleurt. Gaan ze naar Engeland of zullen ze morgen middag op de Zeeuwsche schorren naar krabbetjes of garnalen visschen?

Nu roeien we weer over de zee huiswaarts. De wind is geheel gaan liggen, 't is doodstil op 't water, alleen de groote stad gonst in de verte. Een enkele bonte lieuw vliegt over ons heen en gilt zijn avondgroet. Als we bij de uitwateringssluis de boot over de hooge zeedijk sjouwen om in 't binnenwater te komen, zingt daar in de hooge rietpluimen een karekiet nog zijn eentonig wijsje; laat op de dag en laat in 't jaar.

Het meer is glad als een spiegel. Aan de ingang van de ringvaart staat een rij fuiken. Die hadden we in 't duister niet opgemerkt. „Zullen we omroeien” vragen we aan een paar mannen in een bootje, dat daar met zijn inktzwarte schaduw stil cegen 't riet ligt. „Nee, ga je gang maar, goeden avond!” Diaan geeuwt.

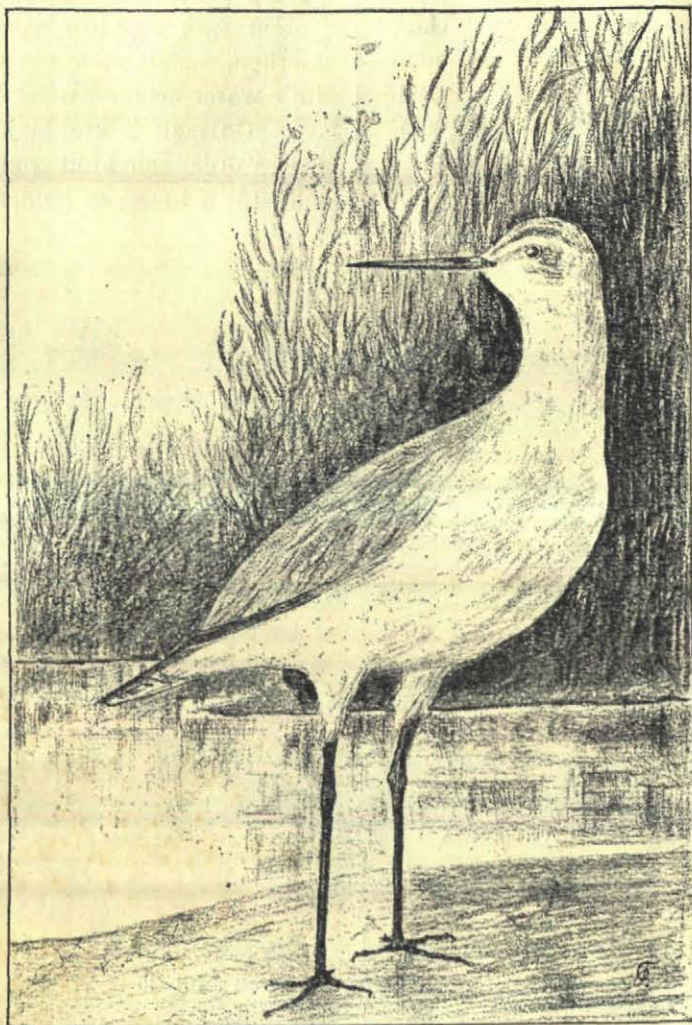
Als we een eindje verder zijn, komt opeens dat bootje ons achterna suizen. De twee mannen

roeien uit alle macht, ieder aan één riem. „Die moeten ons hebben, zegt Steenhuizen, „stellig veldwachters.”

Wij laten hen naderen, met al de gerustheid van menschen, die een goed geweten en een buitengewone jachtpermissie bezitten.

De boot schiet ons prachtig op zij. Wij blijven toeschouwers, ook Diaan blijft heel eigenwijs zitten, alsof hij zoo iets al honderd keer had bijgewoond.

Een van de twee mannen grijpt met ijzeren vuist 't ranke boord van de Pijlstaart vast; de ander heeft in minder dan geen tijd 't geweer ontdekt en in beslag genomen. „Wat doen jullie hier op 't water

Boschrutter. (*Rhyacophilus glareola*, L.).

met hond en geweer", vraagt hij terwijl hij ons zijn rijkspolitie-penning voorhoudt. Ook de ander haalt zoo'n medaille uit zijn boezem.

„Hoor eens," zegt Steenhuizen vriendelijk, „als man van de wet moet u ook wettig handelen. Dat geweer hadt u nog niet mogen inpakken; eerst moet u naar papieren vragen".

„Heeft u dan papieren", zegt de ander, geheel ont-hutst over de beleefde behandeling, „t is nog niet eens in de jachttijd?"

„Alsjeblieft, maar maak ze niet smerig".

De mannen steken nu een dievelantarentje aan; de jongste neemt de papieren, de oudste licht bij. Ik neem mijn schetsboek en tracht (vruchteloos helaas) 't tooneel te vereeuwigen; de twee mannen met 't dievelantarentje, gebogen over 't wit-scheme-rend papier, de zwarte silhouet van Diaan, 't veld-wachterbootje met liggende mast en zeil, over de boeg uitstekend boven 't effen water, dan 't donkere riet en de klare avondhemel er achter, waarin

schaars hier en daar een sterretje staat te pinken.

„Ja, 't zal wel in orde zijn," zegt de eene veld-wachter, „'t is de hand van mijnheer Van der Kaay" (de permissie was n.l. getypewriterd). Toch leest hij 't heele stuk hardop voor, maar 't eind kan hij niet halen, omdat 't lantarentje uitgaat. 't Klonk anders zoo aardig, die mooie Nederlandsche kanselarij-taal over 't stille water; alleen kwamen er naar mijn zin nog niet genoeg mitsdiennetjes en anders-zinsjes in.

Nu krijgen wij met veel verontschuldigen ons geweer terug, en noch de man, die de hand van mijnheer Van der Kaay zoo goed kent, noch zijn makker hebben er iets tegen om een sigaar te accepteren.

Dan gaan we ieder ons weegs, zij naar 't Meer om de heele nacht te loeren op vischstroopers en wij naar Amsterdam, dat toch nog lang zoo'n kwade stad niet is voor liefhebbers van levende Natuur.

JAC. P. THIJSSSE.

K R U I S B E K K E N.

Sedert jaren had ik geen kruisbekken in mijn volière gehad. Wel had ik in dien tijd enkele aanbiedingen gezien in „Avicultura", maar dan waren de vogels zóó hoog in prijs, dat ik nog liever maar wat wachtte, tot de markt beter voorzien zou zijn, waardoor de prijzen daalden.

Dit nu was in den laatsten tijd het geval: C. Hamstra, Stationsweg, Harderwijk, bood aan: 1 rooden, 1 gelen en 1 grijzen kruisbek voor den spotprijs van f 0.95. Om eens te weten, hoe het eigenlijk bedoeld werd, daar het haast niet te gelooven was, 3 kruisbekken voor 95 ct. te kunnen kopen en ik dus nog half meende, dat ze per

Kop van een Kruisbek.

stuk zooveel zouden kosten, informeerde ik naar den prijs van een rooden en een grijzen, want het was me toch om een paartje te doen. Tot antwoord kreeg ik, dat me die samen 60 ct. zouden kosten. Natuurlijk volgde per omgaande de bestelling en daarop ontving ik zeer spoedig de beide vogels. Den rooden echter — dus den man — vertrouwde

ik niet al te best, wat betrof zijn gezondheid, en het bleek dan ook spoedig, dat mijn wantrouwen niet zonder grond geweest was, want een paar dagen later was het dier dood. Ik stelde onmiddellijk den afzender hiermee in kennis, die daarop de zeer loffelijke onbekrompenheid betoonde, mij gratis een anderen, kerngezonden man te bezorgen. Van de correspondentie met den heer Hamstra had ik meteen gebruik gemaakt, om eens te trachten nadere inlichtingen te krijgen, omtrent de vangst van kruisbekken, want het was me nog nocit recht duidelijk geweest, of de dieren hier te lande gevangen werden, dan wel, of ze b.v. uit Duitschland werden ingevoerd. Het antwoord luidde, dat ze wel in ons land werden gevangen, maar dat de opbrengst van die vangst in het eene jaar zeer veel verschillen kon met die in andere jaren, daar die natuurlijk geheel afhankelijk was van het aantal kruisbekken, dat zich in onze naaldbossen ophield. Dezen zomer schenen er zeer veel in Nederland voor te komen, want hij had er circa 1000 in voorraad gehad.

Nu begreep ik ook, hoe ze zoo goedkoop konden zijn. Ik was recht in mijn schik met mijn beide mooie, gave en gezonde vogels. Al spoedig lieten ze hun vroolijk, levendig kjêf, kjêf, kjêf hooren en vertoonden ze hun acrobatische toeren. Zooals ik zeide, ik heb jarenlang geen kruisbekken gehad en dus ook niet hun geluid gehoord. Maar terstond klonk nu hun taal me zóó bekend in de ooren,